

1. Geen verdoemenis

Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

Romeinen 8:1

In dit eerste vers van Romeinen 8 legt de apostel ons een sleutel in handen, waarmee we toegang krijgen tot de heerlijke en kostbare waarheden die in dit hoofdstuk verborgen liggen. Hij doet dat door de inspiratie van de Heilige Geest. Onder de leiding van diezelfde Geest wil ik proberen in dit boek die waarheden uit te leggen.

Onze tekst bevat de hoofdstelling van Paulus' betoog. Nadat hij deze duidelijk heeft geponeerd, gaat de apostel hem vervolgens bevestigen en toelichten. Hij doet dat met het scherpe inzicht en de heldere betoogtrant die hem eigen zijn. Daarbij drukt hij zijn gedachten uit in welgekozen bewoordingen.

Romeinen 7

Hiervóór heeft Paulus helder uiteengezet hoe in het wedergeboren hart tegenstrijdige gevoelens zorgen voor een zware en onophoudelijke strijd. Hij gebruikte daarbij zijn persoonlijke ervaring, zoals blijkt uit het gebruik van de eerste persoon enkelvoud. De vraag is wel gesteld of de situatie die Paulus tekende voorafgaat aan iemands bekering, of dat die erop volgt. Wat mij betreft hoeven we daar niet lang over na te denken: vanaf Romeinen 7:14 tot het eind van het hoofdstuk heeft hij immers uitgelegd hoe de wet functioneert in het hart van *de vernieuwde mens*. Deze werking van de wet wordt herkend door Gods kinderen uit alle tijden. Maar zelfs als Paulus' betoog uit Romeinen 7 ons in verwarring zou achterlaten, dan is het begin van Romeinen 8 overtuigend genoeg om alle vragen op te lossen. Nadat Paulus immers met vaardige hand de geestelijke strijd van Gods kinderen heeft geschilderd – waarbij hij voor dit schilderij

als het ware zelf poseerde – deelt hij in onze tekst aan vermoede en bedroefde strijders Gods troost en bemoediging uit. Vanuit een toestand van strijd en donkerheid tilt Hij hen ver boven het strijd-toneel uit. Hier worden ze reeds bestraald door het zonlicht van de eeuwige dageraad: ‘Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn.’

De overgang van de vertwijfelde toon in het zevende hoofdstuk naar de roemtaal in het achtste lijkt enigszins verrassend en onverwacht; maar ze is juist logisch en natuurlijk. De laatste verzen van hoofdstuk 7 vormen de conclusie die eenvoudig volgt uit het voorgaande. Op deze gevolgtrekking heeft Paulus zijn betoog gericht: ‘Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezès doods? Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere. Zo dan, ik zelf dien wel met het gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde’ (Rom. 7:24-26). Hier blijkt duidelijk dat Gods kinderen niet alleen te kampen hebben met de vloek en de verdoemenis, maar dat ze evengoed delen in de verlossing daarvan! Niet alleen zuchten ze onder de macht van de zonde en de dood, maar ook verheugen ze zich in de overwinning daarop. Welnu, laten we dan nu deze heerlijke en heilige zaak uitgebreider overdenken, in afhankelijkheid van de leiding van Gods Geest. Christus heeft immers beloofd dat die Geest ons ‘in al de waarheid zal leiden’ (Joh. 16:13).

Geen verdoemenis

‘Verdoemenis’ [of: ‘veroordeling’] is een woord van groot belang. Het is zaak dat we de betekenis ervan goed kennen, zodat we grondig beseffen dat alleen een wonder van genade ons van die verdoemenis heeft bevrijd. Als het woord ‘veroordeling’ klinkt in een rechtszaal, vervult het de veroordeelde en de toeschouwers met schrik en huiver. In de vierschaar van Gods gerechtigheid heeft het echter nog een zwaardere lading. Voor die rechtbank worden alle mensen gedaagd. Aangezien hij wordt ‘ontvangen in zonde en geboren in ongerechtigheid’ (Ps. 51:7), staat ieder mens onder arrest. Sterker nog: hij

is een aangeklaagde misdadiger, die in de boeien geslagen is en de dood voor ogen heeft. Hij wordt geboren onder het verschrikkelijke vonnis dat over de zonde is uitgesproken – ‘Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven’ (Gen. 2:17) – en daarom is hij vanaf het begin van zijn leven in een staat van veroordeling. Die veroordeling loopt uiteindelijk uit op de eeuwige verdoemenis. Uit deze toestand is er vanuit de mens geen weg ter ontkoming. Hij gaat naar bed en staat op, hij werkt en zoekt ontspanning ... als een schuldig en veroordeeld mens. ‘Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen’ (Gal. 3:10), is het verschrikkelijke vonnis dat op zijn voorhoofd gebrand staat. Als hij te midden van zijn bezigheden en genoegens plotseling opgeroepen wordt om de eeuwigheid aan te doen, zal de aanklager hem aan de rechter, en de rechter hem aan de gerechtsdienaar overleveren (zie Luk. 12:58), en de gerechtsdienaar zal hem overleveren aan de pijn en verschrikking van de ‘tweede dood’ (Openb. 21:8) – een dood die eeuwig duurt. Christus zegt: ‘Die niet gelooft, is alrede veroordeeld’ (Joh. 3:18). Geliefde lezer, zonder waarachtige bekering is dit uw toestand, en de eeuwige ondergang uw toekomst.

Maar allen die in Jezus geloven, zijn van dit oordeel verlost! Het doodsvonnis waaronder ze, net als alle andere mensen, lagen, is uitgewist. De vloek is weggenomen, de aanklacht ingetrokken – en daarom is er voor hen ‘geen verdoemenis’.

De zonde blijft

Laten we nu, om onze tekst beter te verstaan, ook nagaan wat ‘geen verdoemenis’ *niet* inhoudt. Zo betekenen deze woorden niet dat we hier al verlost zijn van de inwoning der zonde, of dat we onszelf nooit meer hoeven te beschuldigen, of dat God ons niet meer moet bestraffen; en al helemaal niet, dat er niets meer zou zijn waardoor de gelovige de dood verdient. Al deze zaken zijn er wél; terwijl er toch ‘geen verdoemenis’ is. Nog altijd voeren we een gevecht met de inwonende zonde, en ervaren we de liefdevolle kastijdingen van

God de Vader. Nog altijd moeten we onszelf veroordelen vanwege onze zonden. Zelfs de allerheiligste beseft dagelijks dat hij de rampzaligheid verdiend heeft als God de ongerechtigheden zou gadeslaan. En toch blijft staan: 'Er is geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn.' De reikwijdte van deze heerlijke werkelijkheid zal ik nu nader uiteenzetten.

Geen aanklacht meer

De vrijheid van een gelovige houdt exact datgene in wat hier gezegd wordt: algehele verlossing van *de verdoemenis*. Door zijn deelgenootschap aan Christus is hij verlost van alles wat dat zwaar geladen woord behelst. De zonde veroordeelt hem niet meer, net zomin als de wet, de vloek of de hel. Vooral: *God* veroordeelt hem niet. Andere mensen huiveren onder het oordeel, maar een gelovige niet! Met een eenvoudig voorbeeld zal ik verduidelijken dat de *vergeving der zonde* noodzakelijkerwijs de verlossing van de verdoemenis inhoudt. Als namelijk in een rechtszaak een verdachte geen misdaad wordt aangerekend, kan er ook geen veroordeling worden uitgesproken. Welnu, door het offer van Christus zijn al de zonden van Zijn Kerk volledig weggenomen. Hij, het onschuldige Lam van God, nam ze op Zich en droeg ze weg naar het land van vergetelheid, vanwaar zelfs God ze niet kan terugroepen. 'O, hoe krachtig zijn de rechte redenen!' (Job 6:25) Luister toch naar Hem, Die verklaart: 'Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet' (Jes. 43:25); 'Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen' (Jes. 38:17); 'Die al uw ongerechtigheid vergeeft' (Ps. 103:3); 'Hun zonden en hun ongerechtigheden zal Ik geenszins meer gedenken' (Hebr. 10:17).

De voldoening van Christus

Als het vonnis van de wet wordt herroepen, heeft die wet geen verdoemende kracht meer. Christus heeft al de eisen van de wet vervuld door Zijn leven en lijden – we spreken dan ook wel over Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid. Een enkele tekst uit Gods Woord

maakt dat reeds duidelijk: ‘Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons’ (Gal. 3:13). Christus is ‘geworden onder de wet, opdat Hij degenen die onder de wet waren, verlossen zou’ (Gal. 4:4-5). Nu het vonnis van de wet voltrokken is aan de Borg, kan de wet geen veroordeling meer uitspreken over degenen die in Hem hun behoud hebben gevonden. Het is daarom overduidelijk dat zowel de zonde als de wet geen kracht heeft om iemand te verdoemen die in de Heere Jezus Christus gelooft. Ik heb er al eerder op gewezen dat de volkomenheid van Christus’ verzoenend werk de verdienende oorzaak van onze vrijspraak is, maar dit kan niet vaak genoeg onder onze aandacht gebracht worden. Geen enkele vorm van menselijke gehoorzaamheid aan de wet draagt bij aan de opheffing van het oordeel – geen persoonlijke verdienste, geen waardigheid van de zondaar of wat dan ook. Nee, het oordeel kan alleen maar worden opgeheven door iemand die volkomen beantwoordt aan Gods deugden, en in die weg de eer van God hooghoudt. God vergeeft de zonde en rechtvaardigt de zondaar, maar alleen in een weg die tot meerdere eer is van Hemzelf. Zou de voldoening door een schepsel, of zelfs het meest volmaakte werk van een engel dit tot stand kunnen brengen? Onmogelijk! Maar: aan de eis van de wet is volmaakt voldaan door de voldoening van Jezus. De Zoon van God werd de Zoon des mensen. Hij stelt Zichzelf de Vader voor als de Plaatsvervanger van Zijn Kerk. De Vader ziet in Hem zowel de goddelijke voldoening als de menselijke gehoorzaamheid en het menselijke straflijden, aanvaardt Hem als Zaligmaker en spreekt de zondaar vrij. Ziedaar hoe de gelovige bevrijd is van de veroordeling.

Op dit moment

‘Zo is er dan nu geen verdoemenis.’ Dit is een toestand die *op dit moment* werkelijkheid is. De zondaar geniet zijn vrijheid op dit moment. De bekende Thomas Chalmers zegt in dit verband: ‘De zondaar is vrij van de verdoemenis; niet alsof hij in afwachting is van zijn vrijspraak, maar alsof die vrijspraak al heeft plaatsgevonden; niet alsof hij tussen hoop en vrees uitkijkt naar een dag in de toekomst

waarop de vrijspraak plaatsvindt, maar alsof hij op dit moment in het gericht Gods is vrijgesproken, en zich verheugt in de vergeving van al zijn zonden.¹ Enkel het geloof dat deze toestand nú werkelijkheid is, schenkt vrede aan de ziel. De bevrijding van het oordeel op dit moment geeft ook op dit moment vreugde en blijdschap. Doe de zware deur van de dodencel open en kondig de vergeving af aan de bleke en uitgemergelde misdadiger op zijn strobed; en het licht dat u in de donkere kerker hebt laten vallen zal op datzelfde moment ook schijnen in het hart van die misdadiger. U hebt hem op dat moment zijn leven teruggegeven! Waar kort tevoren in zijn hart alleen maar grauwe wanhoop heerste, is er nu het vreugdevolle licht van de hoop. Zo, kind van God, is er ook *op dit moment* geen verdoemenis voor u. Laat dan ook *op dit moment* een heerlijke vreugde uw ziel vervullen. Christus heeft de verzoening tot stand gebracht, en God is daarmee volmaakt tevreden. Wees dan zelf daarmee ook tevreden! Ja, verheug u in de overvloed van vrede, en ga uw weg door dit leven in vreugde en vrijheid.

In Christus

‘Voor degenen die in Christus Jezus zijn.’ Hier komen we bij een wezenlijk punt. Hoe rijk en onderwijzend het ook is om een gedeelte als dit te behandelen, ik betwijfel ten zeerste of ik er wel iets van duidelijk kan maken aan mensen die niet zelf bij ondervinding de inhoud ervan kennen. Aan de andere kant is het mogelijk dat het in Christus zijn wel degelijk wordt ervaren, terwijl we toch niet goed kunnen verwoorden wat dat inhoudt. Laat ik toch proberen uit te leggen wat hier bedoeld is.

Allereerst is het waar dat Gods Gemeente begrepen is in Christus als de Borg *op een verborgen wijze*. Alle volken op de wereld waren op een

1. *Thomas Chalmers (1780-1847) was een Schotse prediker en hoogleraar, die in de eerste helft van de negentiende eeuw sterk bijdroeg aan een herleving van de reformatorische leer, met name in Glasgow. Het originele citaat is afkomstig uit zijn uitleg van Romeinen 8:1, opgenomen in *Lectures on the epistle of Paul the apostle to the Romans*, vol. II (Glasgow 1836).

verbondsmatige en verborgen wijze begrepen in Adam toen hij viel. Evenzo zijn al Gods kinderen op een verbondsmatige en verborgen wijze begrepen in de tweede Adam, 'de Heere uit de hemel' (1 Kor. 15:47), Die Zich in de eeuwige vrederaad Borg gesteld heeft. In de volheid des tijds is Hij gekomen om het grote offer te brengen. Nader tot het kruis; wat ziet u dan? Een schuldige misdadiger, des doods waardig? Nee, u ziet de zondeloze Zoon van God! Tegelijk draagt Hij de schuld van Zijn volk, en daarmee hun verdoemenis. In Hem ziet u al de Zijnen door Gods gerechtigheid veroordeeld en verdoemd worden. In Christus werden zij verkoren, aan Christus werden zij geschonken, met Christus werden zij verenigd, door Christus werden zij gered; en met Christus gezeten in Zijn troon, zullen zij met Hem regeren tot in alle eeuwigheid.

Er is echter ook een *niet-verborgen wijze* van het in Christus zijn, en daar moet ik in het bijzonder bij stilstaan. Degenen die in Christus Jezus bewaard worden, worden op Gods tijd ook in Christus Jezus geroepen. Dat brengt een wezenlijke verandering met zich mee. Paulus schrijft: 'Indien iemand in Christus is, die is een nieuw scep-sel' (2 Kor. 5:17). Zeker, een mens kan een uiterlijke verandering hebben doorgemaakt, christen zijn in naam, veel kennis bezitten, sterke ijver tonen, grote offers brengen, een onbesproken levenswandel hebben – terwijl hij toch geen inwendige verandering heeft ondergaan. Hiervan geldt wat onze Zaligmaker zegt: 'Alle rank die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg' (Joh. 15:2). Zo iemand is alleen maar uiterlijk in Christus ingelijfd. Wil het 'geen verdoemenis' werkelijk voor iemand gelden, dan moet hij op een veel wezenlijker manier in Christus zijn – namelijk de manier waarop Hij ook in ons is: 'Ik in u' (Joh. 15:4); 'wij zijn in de Waarachtige, namelijk in Zijn Zoon Jezus Christus' (1 Joh. 5:20). Er is dan sprake van een wederzijdse inwoning: Christus in ons, en wij in Christus. Hierin ligt ons houvast. De gelovige is in Christus op de manier waarop Jakob was in de kleren van Ezau toen Izak hem kuste, en hij 'de reuk zijner klederen rook, en hem zegende; en hij zeide: Zie, de reuk mijns zoons is

als de reuk des velds, hetwelk de HEERE gezegend heeft' (Gen. 27:27). De gelovige is in Christus op de manier waarop de van moord beschuldigde vluchteling binnen de muren van de vrijstad was, waar de bloedwreker hem niet kon grijpen en doden (zie Num. 35:11-12). De gelovige is in Christus op de manier waarop Noach in de ark was, met een permanente wolkbreek boven hem en opborrelend water onder hem, terwijl er toch geen druppel water binnen de ark kwam en geen stormwind zijn innerlijke vrede kon verstoren (zie Gen. 7:17-24). Hoe veelzeggend zijn deze Bijbelse beelden! Ze maken duidelijk welke volkomen zekerheid een gelovige in Christus vindt. Een kind van God is bekleed met het gewaad van zijn Oudste Broeder, dat is: met de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus, die komt 'tot allen en over allen die geloven' (Rom. 3:22). Op dit gewaad legt de Vader Zijn zegenende handen, omdat het voor Hem is 'als de reuk des velds, hetwelk de HEERE gezegend heeft' (Gen. 27:27). De zegen van het hemelse eerstgeboorterecht wordt de gelovige geschonken – voor hem is er 'geen verdoemenis'. Achtervolgd door de bloedwreker in de gestalte van de vloekende wet, bereikt hij de Heere Jezus Christus als de ware Vrijstad. Vrezend en bevend, maar ook verwachtend en vertrouwend gaat hij de heilige poort door, en onmiddellijk is hij veilig – voor hem is er 'geen verdoemenis'. Op de vlucht voor de naderende storm van 'de toekomstige toorn' (Luk. 3:7) bereikt hij de geopende deur van de Ark, dat is Christus. Hij gaat naar binnen, en de Heere doet de deur achter hem dicht – voor hem is er 'geen verdoemenis'. Het is duidelijk: Christus Jezus is ons Heiligdom, Waarin we veilig zijn. Christus Jezus is onze sterke Toren, Waarin geen vijand ons bedreigt. Christus Jezus is onze Verberging tegen de wind, en onze Schuilplaats tegen de vloed (zie Jes. 32:2), Waar de toekomstige toorn ons niet zal bereiken. Wat is een zondaar die in Christus Jezus is toch volkomen veilig! Hij weet dat hij behouden is op grond van de wet, waaraan volkomen is voldaan; dat hij behouden is door de goedgunstigheid van een rechtvaardig Vorst, Wiens heiligheid onaangetast blijft; en dat hij behouden is door de genade van een ontfermend God, Wiens eer is opgeluisterd. Zijn hoofd is nu

verhoogd boven al zijn vijanden die rondom hem zijn (zie Ps. 27:6), want: ‘Er is geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn.’

Lezer, bent u in Christus Jezus? Is dit werkelijk uw positie? Ik herhaal de plechtige verklaring van Paulus: ‘Zo iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden’ (2 Kor. 5:17). Welnu, bent u een nieuw schepsel? Onderzoek uzelf en zie uw toestand onder ogen. Als u niet wedergeboren bent door de Heilige Geest, besef dan dat u nog onder de vloek en het oordeel van de wet bent. Maar terwijl op het voorhoofd van iedere ongelovige zondaar in inktzwarte letters het woord ‘verdoemd’ staat geschreven, heeft Christus gezegd van allen die tot Hem vluchten: ‘Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven’ (Joh. 5:24).

Wandelen naar de Geest

‘Die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.’ Hier lezen we een typering van allen die door het geloof in de Heere Jezus bevrijd zijn van hun doodsvonnis. In dit ene Bijbelvers wordt dus zowel de oorzaak als het gevolg van de vrijspraak van een zondaar getekend. We zagen reeds dat onze inlijving in Christus de oorzaak is van de bevrijding van de verdoemenis. Nu lezen we ook dat onze bevrijding van de verdoemenis de wandel naar de Geest tot gevolg heeft. Rechtvaardiging en heiliging zijn onderscheiden weldaden, maar ze horen altijd bij elkaar en gaan in de beleving van de gelovigen ook samen op.

Volgorde

Dat de apostel hier de levensheiliging fundeert op de genadige aan-neming in Christus, is onze aandacht meer dan waard. Let vooral op de volgorde! Velen die Christus ernstig zoeken, zijn beland in de sombere landstreek van twijfel en aanvechting omdat ze pogen eerst Gods geboden volmaakt te onderhouden. Aangezien ze niet

letten op de hier genoemde volgorde of deze wellicht zelfs omdraaien, ontvangen ze in hun ziel niet ‘rechtvaardigheid en vrede en blijdschap door de Heilige Geest’ (Rom. 14:17). Hun grote fout is dat ze proberen niet naar het vlees en wel naar de Geest te wandelen *voordat* zij zeker zijn van hun inlijving in Christus en hun bevrijding van de verdoemenis. Anders gezegd: zij plaatsen de heiliging voor de rechtvaardiging. Ze keren oorzaak en gevolg om, en zien meer op de Geest dan op Christus. Hoe pijnlijk en moeitevol kan de strijd van zo iemand zijn! Hij probeert ernstig God lief te hebben, maar hij staat met zijn rug naar het kruis en met zijn gezicht naar ‘de tasselijke berg en het brandende vuur’ (Hebr. 12:18). Als hij aan God denkt, is er genoeg wat hem angst inboezemt, maar niets wat zijn liefde opwekt. Hij verlangt ernaar om God te gehoorzamen, maar omdat hij de juiste beweegredenen tot gehoorzaamheid mist, mislukt iedere poging daartoe. Hij ziet uit naar rust, maar zijn onophoudelijke pogingen om steun te krijgen op de steeds wegzinkende bodem brengen hem steeds verder bij die rust vandaan. Hij zou graag heilig zijn; maar omdat hij die heiligheid zoekt door het doen van goede werken in plaats van door te geloven, bereikt hij die nooit. Daarom: eerst moeten we zeker zijn van onze inlijving in Christus, want dan volgt de wandel door de Geest vanzelf.²

Nieuwe gerichtheid

Laat ik nu de verschillende woorden verder uitleggen. ‘Wandelen naar het vlees’ is het inrichten van ons leven overeenkomstig de maatstaven van onze gevallen en verdorven natuur. ‘Vlees’ staat voor onze verkeerde verlangens en aangeboren neigingen. Het is de enige richtlijn voor mensen die niet wedergeboren zijn. Zij zijn in het vlees en zij leven naar het vlees. ‘De werken des vleses zijn openbaar’ (Gal. 5:19), en zij doen ze.

Het tegenovergestelde geldt voor alle ware gelovigen. Zij ‘wandelen naar de Geest’. Net als de onbekeerden bezitten zij een vleselijke

2. *Deze laatste zin is ter verduidelijking ingevoegd.

natuur, waarin geen goed woont; maar in tegenstelling tot onwedergeborenen hebben ze ook deel aan een nieuwe en geestelijke natuur. De Heilige Geest vernieuwt hen, woont in hen, heiligt hen en leidt hen, en daarom proberen ze hun leven in te richten in afhankelijkheid van Zijn goddelijke leiding. Hun zielen zijn gericht op *heiligheid*: daar jagen zij naar, daar bidden zij om en daar werken zij voor; dat is het grote doel van hun leven. Ze worden daarin echter gehinderd door het vlees, dat tegenwerkt, hen verwondt en neerwerpt. Maar: het vlees kan het door God geschonken beginsel in hun hart niet tenietdoen; zoals een magneet de richting van een kompasnaald wel even, maar niet permanent verstoort.

Dat Gods kinderen in hun levenswandel voortdurend mis stappen en uitglijden, is een zaak die hen diep moet verootmoedigen; maar zelfs in hun struikelen en vallen kan van hen niet gezegd worden dat ze ‘wandelen naar het vlees’. Door de kracht en de genade van Christus staan ze immers steeds opnieuw op! Hun verlangen naar de Geest is wellicht sterker en intenser dan voordat ze in zonde vielen. Een onbekeerd mens valt; en waar hij valt, blijft hij liggen. Maar ‘de rechtvaardige zal zevenmaal vallen en opstaan’ (Spr. 24:16). Nog afhankelijker dan voorheen ‘wandelt hij naar de Geest’. Thomas Chalmers schrijft: ‘Het is de gerichtheid van de wil die het grote verschil maakt. Als de wil in dienst staat van het vlees, zoals bij ieder onbekeerd mens, dan zondigt die mens vrijwillig. Als de wil echter in dienst staat van de Geest, zoals bij iedereen die zich tot de Heere Jezus Christus bekeert, dan zondigt die mens zonder dat de wil daarin toestemt. In een moment van onbedachtzaamheid wordt hij verrast, en voordat de wil als het ware tijd heeft gehad om in te grijpen, komt de mens ten val. Maar dan ontstaat er onmiddellijk een diep verdriet: de gevallen zondaar zit in zak en as, en neemt zich voor in de toekomst in de geestelijke strijd meer tegenstand te bieden. Hoewel hij voor de verleiding is bezwaken, weigert hij beslist in de zonde te wandelen. En zo komt openbaar wat de diepste begeerten van zijn ziel zijn, die zo pijnlijk gedwarsboomd worden door de aanvallen van zijn grote tegenstander. Zo blijkt ook dat hij in zijn denken en keuzes op

God en de ware heiliging gericht is.³ Wat heeft Gods kind dan een hoge en heerlijke roeping! Terwijl de dienstknechten van het vlees gebonden gaan in duisternis en ketenen, wandelt hij ‘naar de Geest’ in licht en vrijheid.

Blijdschap

Uit het bovenstaande kunnen wij verschillende lessen trekken. Wat geeft dit alles u, kinderen van God, een stof tot blijdschap! Mogelijk komt u bij uzelf en om u heen – in uw hart, in uw gezin, in uw omgeving – veel tegen wat u pijn en verdriet doet en ontmoedigt. Maar zie dan hier wat werkelijk tegenwicht biedt aan dat alles: uw verlossing van de verdoemenis! Al bent u arm, u wordt niet veroordeeld. Al wordt u aangevochten, u wordt niet veroordeeld. Al zijn er veel verleidingen, u wordt niet veroordeeld. Al wordt u aangevallen en geoordeeld door andere mensen, u wordt niet verlaten en veroordeeld door God. Is dat geen reden om u te verheugen? Ga naar de dodencel en vertel de misdadiger dat de koning zijn straf omgezet heeft in levenslang. Hoe hij ook te stellen heeft met zijn gevangenschap en zijn ketens, hoe hij ook lijdt onder armoede, verdriet en verachting, zal hij klagen over het feit dat hij de rest van zijn leven in moeite moet doorbrengen? Nee! Het leven is voor hem zo kostbaar dat u de zon voor hem hebt laten opgaan; ook al verkeert hij de rest van zijn leven in ellendige omstandigheden. Waarom zouden wij ons dan niet ‘verheugen met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde’ (1 Petr. 1:8), nu we bevrijd zijn van de verdoemenis ‘door de verlossing die in Christus Jezus is’ (Rom. 3:24)? Christus heeft ‘ons leven verlost van het verderf’ (Ps. 103:4). Ook al moeten wij ‘door veel verdrukkingen ingaan in het Koninkrijk van God’ (Hand. 14:22), zullen we onze loopbaan niet gemakkelijker lopen nu we weten dat er ‘geen verdoemenis is voor degenen die Christus Jezus zijn’? Christus zei tegen

3. *Voor Thomas Chalmers, zie voetnoot 1. Het originele citaat is afkomstig uit zijn uitleg van Romeinen 8:5, opgenomen in *Lectures on the epistle of Paul the apostle to the Romans*, vol. II (Glasgow 1836).

Zijn discipelen: ‘Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u blijve en uw blijdschap vervuld worde’ (Joh. 15:11). Span u ernstig in om zekerheid te ontvangen over de vraag of u bevrijd bent van het vonnis van de wet. Sta ernaar om door middel van aanhoudend gebed en kinderlijk geloof deze grote weldaad in Gods gericht te vernemen. Uw Borg heeft uw schuld uitgewist en u vrijgekocht van het doodsvonniss. Grijp toch de troost van deze weldaad aan! U kunt over deze genadegave zekerheid krijgen; volkomen zekerheid zelfs. Ik zou haast zeggen: Er is niets gemakkelijker dan dit. Het enige wat u hoeft te doen is: afzien van uzelf en zien op Christus, en met uw hele hart geloven dat Hij in de wereld gekomen is om de zondaars zalig te maken. Als u dat doet, ontvangt u zekerheid. De volgorde is: ‘Wij hebben geloofd en bekend’ (Joh. 6:69), wat zoveel betekent als: ‘Wij hebben geloofd en zijn verzekerd.’ Eerst geloof, en dan zekerheid. Laat er op dit punt in uw leven toch geen onduidelijkheid zijn! Sta naar zekerheid over uw vereniging met Christus; dan zult u ook zeker zijn van het feit dat er voor u ‘geen verdoemenis’ is.

Afsterven van de zonde

Aangezien de zonde de grote oorzaak van onze verdoemenis is, laten wij er op onze beurt naar streven de zonde te verdoemen – als we tenminste willen horen bij degenen voor wie er ‘geen verdoemenis’ is. Hoe waar is het dat, wil de zonde ons niet veroordelen, wij de zonde moeten veroordelen. De eer van God eist dat er hoe dan ook een veroordelend vonnis wordt uitgesproken: óf over de overtreder, óf over de overtreder. Twijfelt u dan nog over de vraag waar uw voorkeur naar uitgaat? Wat is beter: dat de zonde sterft of dat wij sterven? U hoeft daar toch zeker niet over na te denken! – tenzij u de zonde zo liefhebt dat u opzettelijk de dood boven het leven en de hel boven de hemel verkiest. ‘De bezoldiging der zonde is de dood’ (Rom. 6:23). Iedere zonde die niet betreurd en niet vergeven is, vormt de opmaat voor de eeuwige dood. Eeuwige verwoesting volgt op een vreselijk ontwaken. Omdat er hier in de zonde al iets van de hel zit, mijden Gods kinderen die; en omdat er een eeuwige hel op de zonde

volgt, zijn ze er hier bang voor. Daarom, als we willen behoren tot 'de reinen van hart die God zullen zien' (Matth. 5:8), als we op de jongste dag zonder verschrikken onze Rechter tegemoet willen treden, en als we bevrijd willen worden van het eeuwige oordeel der verdoemenis, laten we dan een heilige wandel hebben. Paulus zegt: 'Dat wij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld' (Tit. 2:12). Laten we de kracht daartoe zoeken bij het kruis van Christus, Die 'de zonde veroordeeld heeft in het vlees' (Rom. 8:3).

Zelfveroordeling

Bedenk dat we een bijzondere zegen zullen ontvangen als we onszelf veroordelen. Wanneer een berouwvolle zondaar zichzelf oprecht en ootmoedig veroordeelt, zal God hem namelijk niet veroordelen! 'Want indien wij onszelf oordeelden, zo zouden wij niet geoordeeld worden' door de Heere (1 Kor. 11:31). De schuldverslagen tollenaar, die van verre stond, veroordeelde zichzelf, 'en hij ging af gerechtvaardigd in zijn huis' (Luk. 18:14). De trotse, eigengerechtigde Farizeeër, die vrijmoedig naar het altaar liep en zichzelf rechtvaardigde, ging heen als een veroordeeld man. Als God echter een berouwvolle zondaar ziet die zichzelf moet aanklagen, beschuldigen, veroordelen en mishagen, dan verklaart Hij: 'Ik veroordeel u niet; ga heen en zondig niet meer' (Joh. 8:11). Wie in zelfveroordeling aan Gods voeten terecht komt, mag vanaf Zijn troon de vrijspraak vernemen. Moge de Heere ons allen deze gestalte van de zelfveroordeling geven. Het is de gestalte van Job, toen hij sprak: 'Ik verfoei mij, en ik heb berouw, in stof en as' (Job 42:6). Het is de gestalte van David, toen hij beleed: 'Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan wat kwaad is in Uw ogen' (Ps. 51:6). Het is de gestalte van Petrus, toen hij uitriep: 'Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens' (Luk. 5:8). Het is de gestalte van Jesaja, toen hij klaagde: 'Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben' (Jes. 6:5). Het is de gestalte van de tollenaar, toen hij bad: 'O God, wees mij zondaar genadig'

(Luk. 18:13). Wat een heerlijke gestalte is dit! Het is de Heilige Geest, Die deze in het hart werkt, en daarom is ze ook zo heilzaam en zegenrijk. De grote dag des Heeren zal voor de zondaar die hier in zelfveroordeling terneer ligt, zegeningen onthullen waarop hij nooit had durven rekenen. Hij zal een heerlijkheid beërven die alle verstand te boven gaat. De oordeelsdag van de ziel die zichzelf veroordeelt ligt aan deze zijde van het graf; de oordeelsdag van de ziel die zichzelf rechtvaardigt aan de andere zijde. In het laatste geval is het oordeel vreselijk!

Troost

Ten slotte: De woorden in dit vers zijn diep vertroostend voor iedereen die in Christus Jezus gelooft. Het 'geen verdoemenis' is het fundament onder alle troost voor lijdende en strijdende christenen. Wat hebben we hierin een machtige golfbreker tegen alle vloedgolven van smart, die anders de ziel overspoeld zouden hebben. Laat het uw verlangen zijn om dit zo te beleven, iedere keer als u aangevallen of beproefd wordt. God kan u kastijden, maar Hij zal u nooit verdoemen. Kastijdingen zijn geen veroordelingen; beproevingen zijn geen doodsvonnissen. Als u bent vrijgesproken van het oordeel kunt u zelfs ziekte, een smartelijk verlies en armoede geduldig dragen. Deze zaken zijn voor u geen voorboden van een verwoestende orkaan, maar slechts kleine wolken tegen de azuurblauwe lucht van de genadehemel. De heftige beproevingen die ons geloof louteren, vormen nog geen vonk van het 'onuitblusselijk vuur' (Mar. 9:43) dat de verdoemden in het hiernamaals verteert. Wat stellen de ongemakken en moeilijkheden van deze wereld nog voor, als we in de toekomstige niet naar de hel hoeven? Anderzijds: wat stellen rijkdom en eer en troost in dit leven nog voor, als we na dit leven buitengesloten worden van de hemel? Op de bodem van de beker vol zondig vermaak, die de wereldling toelacht en die hij blij en gretig achterover slaat, ligt de eeuwige verdoemenis. De worm van de dood knaagt reeds aan de wortel van al zijn bezit. Maar op de bodem van de beker van ellende, die, hoe onaantrekkelijk ze ook is, door een arm kind van God

bevend ter hand genomen wordt, ligt geen verdoemenis. Eeuwige heerlijkheid volgt op al zijn ellende.

Zult u zich hier niet in verblijden? Het is niet alleen uw hoge roeping, maar ook uw heerlijk voorrecht om dat te doen. Uw hele leven *mag* niet alleen, maar *moet* ook een lieflijke psalm zijn ter ere van de God van uw heil, en een voortdurend lied van lof en dankzegging voor Hem. Immers, aan de einder van de bewolkte hemel van uw pelgrimsreis onthult zich het licht en de gelukzaligheid van de hemelse heerlijkheid. Als u daar binnengaat, leest u boven de ingang: *Geen verdoemenis*. Als u het zicht op dat heerlijke einddoel niet wilt verliezen, moet u daarom in uw donkerste uren jubelend uitroepen: ‘Hij is nabij Die mij rechtvaardigt; wie zal met mij twisten? Laat ons tezamen staan. Wie heeft een rechtszaak tegen mij? Hij kome herwaarts tot mij. Zie, de Heere HEERE helpt mij; wie is het die mij zal verdoemen?’ (Jes. 50:8-9).